

Дванайсетото съобщение

Да поемем по пътя на живота в Господното възстановяване

Пасажи от Писанията: Рут 1:16-17, 20-21; 2:10-16;
3:1, 7-13; 4:9-15; Мт. 7:13-14

I. Книгите Исус Навин, Съдии и Рут представят една ясна картина на двата аспекта на Божието движение: Неговото движение в Неговия икономически Дух, Духът на сила, и Неговото движение в Неговия същностен Дух, Духът на живота – Съд. 13:25; 14:6; Йн. 20:22; Деян. 1:8; Римл. 8:2:

- А. В Исус Навин, Халев и останалите съдии виждаме Божието движение в сила. Нагледен пример за това е Самсон, който се движеше в Духа на сила, а не в Духа на живота – Съд. 14:6.
- Б. За разлика от това, книгата Рут е книга на живота. Целта на тази книга не е да ни разкаже нещо относно силата, а да ни разкрие до крайна степен нещата, свързани с живота посредством Ноемин, Рут и Вооз като примери – 1:16-17, 20-21; 2:10-16; 3:1, 7-13; 4:9-15.
- В. Ние в Господното възстановяване не бива да поемаме по пътя на съдиите да бъдем силни и да вършим велики дела. Ако поемем по пътя на силата, а не по пътя на живота, нашите постижения няма да означават нищо.
- Г. Много е важно да разберем, че само животът може да произведе Христос – Лк. 1:35:
 - 1. Само животът може да въведе Бога в човечеството, да произведе Христос, да служи с Христос и да снабдява цялото човечество с Христос – Мт. 1:18, 20-21.
 - 2. Това беше извършено от Рут и Вооз, които бяха хора на живота и бяха поели пътя на живота.

II. Съгласно божествената и вечна природа на Божия живот това е уникалният живот. Единствено Божият живот може да се счита за живот – Йн. 1:4; 10:10б; 11:25; 14:6:

- А. Животът е тайнствен, защото е Самият Бог – 1:1, 14; 5:26; Еф 4:18:
 - 1. Божественият живот може да се счита за първото и най-основно качество на Бога – 18-ти стих; Йн. 5:26; 1 Йн. 5:11-12; Римл. 8:2.
 - 2. Животът е съдържанието на Бога и течението на Бога. Божието съдържание е Божието същество, а Божието течение е влагането на Бога в нас като живот – Еф. 4:18; Откр. 22:1.
 - 3. Животът е Христос; той е Христос, Който живее в нас и изживява Себе Си чрез нас – Йн. 14:6; Кол. 3:4; Гал. 2:20; Фил. 1:21а.
 - 4. Животът е Святият Дух – Йн. 14:16-17; 1 Кор. 15:45б; Римл. 8:2; 2 Кор. 3:6.
 - 5. Животът е преминалият през процес и завършен Триединен Бог, Който е раздаден в нас и живее в нас – Йн. 1:14; 7:37-39; 20:22; Римл. 8:10, 6, 11.
- Б. Бог създаде човека по Свой образ и подобие, за да може човекът да Го приеме като живот и да стане човек на живота, Богочовек, изразяващ Бога в Неговите качества – Бит. 1:26; 2:9.

III. Трябва да знаем какво представлява дървото за познаване на доброто и злото и трябва напълно да се отвърнем от него и да се обърнем към дървото на живота – стих. 9, 16-17:

- А. Дървото на живота символизира Триединния Бог в Христос, Който раздава Себе Си в Своите избрани хора като живот под формата на храна – 9-ти стих.
- Б. Новият Завет разкрива, че Христос е изпълнението на праобраза на дървото на живота – Йн. 1:1, 4, 14; 11:25; 14:6; 15:1, 5:

1. В Йоан 1:4 по отношение на Христос се казва следното: „В Него беше животът“; това обозначава живота, символизиран от дървото на живота.
 2. Животът, описан във 2-ра глава на Битие, е животът, въплътен в Христос – 1 Йн. 5:11-12; Йн. 1:1, 4, 14.
 3. Ако съпоставим Йоан 1:4 и 15:5, ще осъзнаем, че Самият Христос, Който е животът и лозата, е дървото на живота.
- В. Дървото за познаване на доброто и злото символизира Сатана като източник на смърт за човека – Евр. 2:14:
1. Дървото за познаване на доброто и злото също така символизира всички неща, извън Бога.
 2. Всичко, което не е Самият Бог, включително добрите неща – и дори библейските и религиозните неща – може да бъде използвано от лукавия Сатана за внасянето на смърт в църквата – Мт. 16:18; Пр. 16:25; 18:21.
- Г. В 4-та, 8-ма, 9-та и 11-та глава на Йоан виждаме четири случая, които илюстрират принципа на живота в противовес на доброто и злото:
1. Трябва да се интересуваме не от доброто и злото, а от живота – 4:10-14, 20-21, 23-24; 8:3-9; 9:1-3; 11:20-27.
 2. Най-добрият начин за изпитване на нещата е изпитването според чувството за живот и смърт, а не според разбирането за правилно и неправилно, за добро и зло – Римл. 8:6; 2 Кор. 11:3.

IV. Христос е нашият живот – Кол. 3:4:

- А. Божият живот е Христовият живот, а Христовият живот е станал наш живот – 4-ти стих; Йн. 5:26:
1. Това, че Христос е наш живот, означава, че Той е субективен за нас до краен предел – 1:4; 14:6а; 10:10б; 1 Кор. 15:45б; Римл. 8:10, 6, 11.
 2. Не е възможно да отделим човека от неговия живот, защото животът на човека е самият човек. Затова твърдението, че Христос е наш живот, означава, че Христос се е превърнал в нас и че ние имаме един живот и живеем с Него – Йн. 14:6а; Фил. 1:21а.
- Б. Истината, че Христос е наш живот, е силен показател за това, че ние трябва да Го приемем като живот и да Го живеем във всекидневния си живот – Кол. 3:4; Йн. 6:57:
1. Христос трябва да бъде наш живот на практика в нашите преживявания. Ден след ден трябва да се спасяваме в Неговия живот – Кол. 3:4; 1 Кор. 15:45б; Римл. 5:10.
 2. Новият човек е спонтанният резултат от приемането на Христос като живот и живеенето на Христос – Кол. 3:3-4, 10-11.

V. Съществуват два възможни пътя за нашия живот и работа пред Бога – единият води към живот, а другият води към погибел – Мт. 7:13-14:

- А. За да поемем пътя, който води към живот, трябва да влезем през тясната порта и да вървим по тесния път – стих. 13-14:
1. Тясната порта се разправя не само с нашето поведение, но и с нашите вътрешни мотиви.
 2. Старият човек, егото, плътта, човешките представи и светът с неговата слава са изключени; само онова, което съответства на Божията воля, може да влезе през тази порта – 21-ви стих; 12:50.
 3. Първо, трябва да влезем през тясната порта и след това да вървим в тесния път, който трае цял живот и води до живот – 7:14.
 4. Думата *живот* в Матей 7:14 обозначава вечното блаженство на царството, което е изпълнено с вечния живот на Бога. Този живот е реалността на царството днес и ще се намира в проявяването на царството в бъдещия век – 19:29; Лк. 18:30.

Б. Широкият път е съобразен със светските системи и задоволява природните вкусове, за да грабва гълпите, да поддържа кариерата на човека и да спомага за осъществяването на неговите намерения. Погибелта, към която води широкият път, не обозначава погиването на човека, а обозначава погиването на неговите дела и работи – 1 Кор. 3:15; Мт. 13:31-33; Откр. 2:13, 20; 17:4-5.

В. Пътят на Господното възстановяване е пътят на живота, който води към една жива награда в живота по време на проявяването на небесното царство в бъдещия век – Пс. 16:11; Ер. 21:8; Мт. 19:29; Лк. 18:30; 1 Кор. 3:13-15; 15:58.

VI. Трябва да живеем чрез чувството на живота – чувството, съзнанието на божествения живот в нас – Римл. 8:6; Еф. 4:18-19:

А. Източникът на чувството на живота е божественият живот, законът на живота, Святият Дух, обитаващият в нас Христос и действащият в нас Бог – Римл. 8:2, 10-11; Фил. 2:13.

Б. Божественият живот е най-висшият живот, притежаващ най-богатото, силно и остро чувство. Това чувство е усещането на живота – Еф. 4:18.

В. Чувството на живота ни води, управлява, контролира и направлява и ни позволява да знаем дали живеем в божествения живот или в природния живот и дали живеем в плътта или в духа – Римл. 8:6.

VII. Трябва да побеждаваме атаките на смъртта срещу църквата и да изграждаме Тялото Христово във възкресенския живот на Христос – Мт. 16:18; Йн. 11:25; Еф. 1:22-23; 4:16:

А. Посредством възкресенския живот на Христос в нас ние можем да побеждаваме атаките на смъртта срещу църквата – Мт. 16:18; Деян. 2:24; 2 Тим. 1:10:

1. От Едемската градина нататък, спорът между Бога и Сатана е свързан с въпроса за смъртта и живота – Римл. 8:6, 10-11; Евр. 2:15.

2. В Матей 16:18 виждаме източника на атаките срещу църквата – „портите на ада“, тоест смъртта. Конкретната цел на Сатана е да разпространява смърт в църквата; най-големият страх на Сатана по отношение на църквата е нейната съпротива срещу неговата сила на смъртта – Откр. 2:8, 10-11.

Б. Трябва да се упражняваме в духа, за да изграждаме Тялото Христово във възкресенския живот на Христос – Еф. 2:6, 21-22; 4:16; Откр. 1:18; 2:8; Фил. 3:10:

1. Природата на църквата като Тяло Христово е възкресението, а реалността на възкресението е Христос като животворящият Дух – Йн. 11:25; Деян. 2:24; Еф. 1:19-23; 1 Кор. 15:45б.

2. Когато живеем чрез божествения живот в нас, ние живеем живот във възкресение за изграждането на Тялото Христово – Фил. 3:10-11; Еф. 4:15-16; Кол. 2:19; 3:15.

VIII. „Ние знаем, че сме преминали от смърт в живот, защото обичаме братята“ – 1 Йн. 3:14а:

А. Смъртта е от дявола, от Божия враг Сатана, символизиран от дървото за познаване на доброто и злото, което носи смърт – Бит. 2:9, 17.

Б. Животът е от Бога, от източника на живота, символизиран от дървото на живота, което води до живот – 9-ти стих, 16-17.

В. Смъртта и живота не само произлизат от два различни източника – от Сатана и от Бога, – но също така представляват две същности, два елемента и две сфери – Йн. 5:24.

Г. Преминаването от смъртта в живота означава преминаване от източника, от същността, от елемента и сферата на смъртта към източника, същността, елемента и сферата на живота. Това се случва с нас, когато се новородихме - 1 Йн. 3:14а; Йн. 3:3, 5, 15.

Д. Ние знаем – т.е. имаме вътрешното съзнание, – че сме преминали от смъртта в живота, защото обичаме братята. Любовта (Божият любов) към братята е силно доказателство за това – 1 Йн. 3:14а:

1. Вярата в Господа е начинът, по който можем да преминем от смърт в живот. Любовта към братята е доказателството за това, че сме преминали от смъртта в живота – Йн. 5:24; 1 Йн. 3:14а.
2. Да имаме вяра означава да приемем вечния живот. Да обичаме означава да живеем чрез вечния живот и да го изразяваме – Йн. 3:15, 36; 1 Йн. 3:11, 14-18; 4:7-12, 16, 19-21.